

ВСТЪПЛЕНИЕ

25 юли, 18:24 ч.

Мисионерско селище

Амазонас, Бразилия

Отец Луис Гарсия Батиста чистеше плевели с мотиката си в градината на мисията, когато странникът се измъкна от джунглата. Човекът бе облечен с дрипави черни памучни панталони и с нищо друго. Гол до кръста и бос, свлече се на колене сред лехите от млада маниока. Тъмнокафявата му кожа бе татуирана с червена и синя боя.

Отец Батиста реши, че е някой от местните индианци от племето яномамо. Повдигна периферията на широката си сламена шапка и поздрави новодошлия на родния му език:

- Еу, шори, добре дошъл, приятелю.

Странникът го погледна и отецът веднага съобрази, че е сгрешил. Очите на пришълеца бяха тъмносини. Индианците от поречието на Амазонка нямаха такива очи. Освен това имаше гъста тъмна брада.

Очевидно не бе индианец, а бял човек.

- Bemvindo - каза отецът на португалски. Реши, че пред него стои селянин от крайбрежието, одързостил се да влезе в амазонската тропическа гора в търсене на по-добър живот. - Добре дошъл, приятелю.

Клетникът очевидно бе живял в гората дълго време. Бе станал само кожа и кости и всичките му ребра се брояха. Черната му коса бе сплъстена, а тялото му бе покрито с рани и язви. Около него бръмчаха мухи. Други го бяха накацали и се хранеха от раните му.

Понечи да каже нещо, при което от напуканите му устни по брадичката се стече кръв. Опита се да запълзи към Гарсия и повдигна умолително ръка. Думите му бяха нечленоразделни и наподобяваха звуците, издавани от животно.

Гарсия насмалко неволно не се отдръпна, но вярата му в Бога не му позволи да стори това. Добрите самаряни не отказват помощ на хората, изпаднали в беда. Той бе толкова слаб, че не тежеше повече от дете. Отецът усети през ризата си, че тялото му бе горещо. Имаше треска.

- Да отидем на сянка - подкани го Гарсия и го поведе към църквата на мисията. Варосаната ѝ камбанария стърчеше в синьото небе. Пространството зад нея, непосредствено до джунглата, бе изпълнено с постройки, направени от дъски и палмови листа.

Мисията Ваувай бе създадена само преди пет години, но селището при нея вече наброяваше близо осемдесет жители. Бяха хора от различни индиански племена. Къщите на индианците апалаи бяха издигнати върху колове. Жилищата на хората от племената вайвай и тириос бяха построени изцяло от палмови листа. Преобладаващата част от

обитателите бяха индианците яномамо, обитаващи една-единствена голяма кръгла обща постройка.

Гарсия махна със свободната си ръка на един от индианците яномамо, застанал в другия край на градината, мъж на име Хенаове. Ниският индианец, помощник на отеча, бе облечен с панталони и с риза с дълги ръкави, закопчана догоре. С бързи крачки се запъти към свещеника.

- Помогни ми да заведе този човек в дома.

Хенаове с енергично кимане даде знак, че е разбрал, и мина от другата страна на болния. Като го придържаха от двете страни, излязоха от градината, заобиколиха църковната сграда и се запътиха към шперплатовата постройка в южната част на селището. Постройката, в която живееха мисионерите, бе единствената, разполагаща с бензинов генератор. Той захранваше осветлението на църквата, един хладилник и единствената климатична инсталация на селището. Понякога Гарсия се питаше дали успехът на неговата мисия не зависеше в по-голяма степен от чудотворно охлаждания въздух в църквата, отколкото от искрената вяра за постигане на спасение чрез Христос.

Когато достигнаха постройката, Хенаове се приведе и отвори задната врата. Заедно със странника прекосиха столовата и се запътиха към една от стаите в дъното на сградата. Там живееха някои от мисионерите, но сега бе свободна. Преди два дни по-младите мисионери бяха заминали с евангелизаторска цел до едно съседно селище. Стаичката бе

малко по-голяма от килия, но поне бе хладна и защитена от слънцето.

Гарсия даде знак на Хенаове да запали лампата. Не си бяха сторили труда да прекарат електричество в по-малките стаи. Пламъкът наруши спокойствието на хлебарки и паяци.

Двамата положиха болния върху единичното легло.

- Помогни ми да го съблека. Трябва да промия и превържа раните му.

Хенаове кимна и присегна към копчетата на панталоните на мъжа. След това застина на мястото си. Ахна. Отскочи назад, сякаш бе видял скорпион.

- Уети кете? - попита Гарсия. - Какво има?

Очите на Хенаове се бяха разширили от ужас. Посочи с пръст голата гръд на човека и започна да говори бързо на родния си език. Гарсия се намръщи.

- Татуировката ли имаш предвид?

Сините и червени татуировки представляваха главно геометрически форми: червени кръгове, остри завъртулки и назъбени триъгълници. В центъра обаче се виеше червена спирала, наподобяваща кръв, което се стича. В самата ѝ среда, непосредствено над пъпа бе изобразена синя човешка длан.

- Шавара! - възкликна Хенаове, отстъпвайки към вратата.

Зли духове.

Гарсия погледна помощника си. Смяташе, че индианците вече са се освободили от суеверията си.

- Стига. Това не е дело на дявола. Това е само боя. Ела да ми помогнеш.

В отговор Хенаове ужасено поклати глава и отказа да се приближи.

Намръщеният Гарсия насочи погледа си към своя пациент, който бе започнал да стене. Очите му се бяха изцъклили от треската и цялото му тяло леко трепереше. Отецът докосна челото му. Бе горещо. Обърна се към Хенаове:

- Поне ми донеси аптекката и пеницилина, който е в хладилника.

Индианецът, без да крие облекчението си, побърза да изпълни молбата му.

Гарсия въздъхна. За десетте години, прекарани в амазонската джунгла, той по необходимост бе придобил елементарни медицински умения: слагане на шини, почистване на рани и лечение на треска. Можеше дори да извършва прости операции от типа на зашиване на рани и оказване на помощ при трудни раждания. Като ръководител на мисия бе не само пазител на души, но и съветник, наставник и лечител.

Съблече мръсните дрехи на мъжа и ги захвърли встрани. Огледа кожата му и видя колко жестоко се бе отнесла джунглата с тялото му. В дълбоките рани помръдваха червеи.

Ноктите на краката бяха изцяло разядени от гъбно заболяване, а белег на петата свидетелстваше за ухапване от змия.

Отецът се запита кой бе този човек. Какво можеше да му каже? Имаше ли семейство? На всички опити да го заговори обаче мъжът отговаряше само с нечленоразделни звуци.

Много от селяните, които се опитваха да свържат двата края в джунглата, ставаха жертва на враждебно настроени индианци, крадци, наркотрафиканти и дори горски хищници. Най-честата причина за смъртта им обаче бяха болестите. В отдалечените джунгли най-близкият лекар можеше да се окаже на седмици разстояние. Дори една проста настинка можеше да причини смърт.

Чуха се стъпки и Гарсия се обърна към вратата. Хенаове се бе завърнал със заръчаните неща и с кофа чиста вода. Не бе обаче сам. Придружаваше го Камала, нисък и белокош шапори, племенен шаман.

- Здравей, айя - приветства го Гарсия. "Айя" означаваше дядо. Това бе приетото обръщение към възрастните представители на племето яномамо.

Камала не изрече и дума. Просто прекоси стаята и отиде до леглото. Погледна лежащия мъж и присви очи. Даде знак на Хенаове да остави аптекката и кофата с вода. После издигна ръце над болния странник и започна да пее. Гарсия владееше много местни диалекти, но не разбра и дума.

След като приключи, Камала се обърна към свещеника и го заговори на правилен португалски:

- Този "набе", чужд човек, е бил докоснат от шавара, опасните горски духове, които обитават вътрешността на джунглата. Тази нощ ще умре. Тялото му трябва да бъде изгорено преди изгрев слънце.

След тези думи Камала понечи да излезе.

- Почакай! Кажи ми какво означава този символ!

Камала се извърна и погледна недоволно отеца.

- Това е знакът на племето бан-али. На кървавите ягуари. Никой не бива да оказва помощ на един бан-и, роб на ягуарите. Ще изгуби живота си, ако го стори. Камала духна върху краищата на пръстите си, за да се предпази от злите духове, и си тръгна. Хенаове го последва.

Останал сам в слабо осветената стая, Гарсия усети хладни тръпки, които не бяха предизвикани от климатичната инсталация. Бе се наслушал на много неща за бан-али, митологично призрачно племе, обитаващо отдалечената част на джунглата. За бан-али разправяха, че са ужасяващи създания, които се чифтосвали с ягуари и притежавали неведоми способности.

Гарсия прогони тези суеверия от главата си и целуна разпятието си. Наведе се към кофата, накваси една гъба с възтопла вода и я поднесе до устните на мъжа.

Той реагира като младенец, бозаещ от гърдата на майка си, и насмалко не се задави. Гарсия приповдигна главата му, за да го улесни. След няколко минути погледът на мъжа сякаш се поуспокои. Присегна към гъбата, пълна с живителната вода, но Гарсия я отдалечи. След такова сериозно обезводняване бе опасно да се пие много вода.

- Успокойте се, господине. Ще почистя раните ви и ще ви инжектирам малко антибиотик.

Човекът сякаш не го разбра. Опитва се да приседне, посегна към гъбата и от очите му потекоха сълзи. Когато Гарсия грижовно притисна раменете му към възглавницата, човекът леко изстена и свещеникът най-после разбра защо не можеше да говори.

Нямаше език. Бяха му отрязали езика.

Гарсия се намръщи, зареди спринцовка с ампицилин и започна да се моли на Бога за спасението на душите на чудовищата, които бяха сторили това. Лекарството бе с изтекъл срок на годност, но друго нямаше. Отецът инжектира ампицилин в лявото бедро на мъжа и започна да промива раните му с гъба и мехлем.

Странникът ту изпаднаше в безсъзнание, ту възвръщаше съзнанието си. Когато бе в съзнание, присягаше към дрехите си, сякаш се готвеше да се облече и да възобнови пътешествието си из джунглата. В тези мигове обаче Гарсия притискаше ръцете му и го покриваше с одеялото.

След като слънцето залезе и нощта покри гората, Гарсия взе Библията и започна да се моли за болния. Със сърцето си обаче отецът чувстваше, че молитвите му щяха да останат без отговор. Шаманът Камала бе прав. Човекът нямаше да дочака сутринта. Тъй като мъжът може би бе Христово чадо, Гарсия изпълни ритуала на последното причастие. Човекът леко помръдна, когато свещеникът докосна челото му, но не се събуди. Челото му продължаваше да гори. Антибиотикът не бе успял да се справи със заразата на кръвта.

Примирил се с мисълта, че мъжът ще умре, Гарсия продължи бдението си. Това бе най-малкото, което можеше да направи за клетника. Наближи полунощ и въздухът се изпълни с цвърченето на щурци и крякането на милиарди жаби. Гарсия неволно се унесе и заспа с Библията в скута си.

Няколко часа по-късно бе пробуден от задавен вик. Гарсия реши, че пациентът му бере душа, и се изправи, като Библията падна на пода. Когато се наведе да я вдигне, видя, че мъжът го наблюдава. Погледът му все още бе трескав, но не и лишен от разум. Странникът повдигна трепереща ръка и посочи отново дрехите си.

- Не бива да ставате - каза Гарсия.

Човекът за миг затвори очи, поклати глава и после с умоляващ поглед отново посочи дрехите си.

Гарсия най-после се реши да изпълни желанието му. Нима имаше право да откаже да удовлетвори тази последна

молба? Стана, взе смачканите панталони и ги подаде на умиращия.

Странникът ги грабна и веднага започна да търси нещо, сложено в единия крачол. След кратко опипване посочи с пръст едно място върху грубия памучен плат. С треперещи ръце подаде панталоните на Гарсия.

Отецът реши, че странникът отново губи съзнание. Дишането му бе станало по-често и по-накъсано. Гарсия взе панталоните и опипа посоченото място.

За своя изненада откри нещо твърдо под пръстите си. Нещо скрито под шева. Таен джоб. Обзет от любопитство, извади ножичка от аптекката. Странникът се отпусна върху възглавниците с въздишка. Не скри задоволството си, че посланието му най-после бе разбрано.

С помощта на ножичката Гарсия разряза шева до тайния джоб. Бръкна в него и извади оттам малка бронзова монета. Повдигна я към светлината на лампата. Върху монетата бе гравирано име.

- Джерълд Уолъс Кларк - прочете на глас. - Това вие ли сте, господине?

Погледна към леглото.

- Мили Боже! - промърмори отецът.

Мъжът бе отправил безжизнен поглед в тавана. Устата му се бе разтворила и гръдният му кош бе неподвижен. Душата му го бе напуснала.

- Почивайте в мир, господин Кларк.

Отец Гарсия доближи отново бронзовата монета до светлината. Удиви се, когато видя надписа върху опаката част на парчето метал.

Специални части на армията на Съединените американски щати.